

Beschaving (1992)

Sieth Delhaas

De Bazuin, Splinter, 22 mei 1992

In de natuurgeneeswijze is er een traditie waarin men spreekt over terreinen. Terreinen in het lichaam die biologisch in evenwicht zijn, zijn gezond. Terreinen uit balans zijn ziek. Die terreinen worden gemeten met pH-waarden. Tussen vrij strakke grenzen van die waarden is slechts leven mogelijk. De pH van het bloed ligt ergens tussen 6.0 en 9.5. Optimaal is iets boven de 7. Alles wat daar buiten komt gaat in de richting van totale ontwrichting van de gezondheid. Twee andere terreinen van het lichaam zijn die van de urine en het speeksel.

Een mens is ongezond omdat er op zijn terrein te veel afval is gestort: slecht voedsel, te veel water met zware metalen, allerlei medicijnen die zich opslaan in het lichaam, vervuilde lucht die hij inademt. Steeds meer veronderstelt men de verkillende relaties tussen mensen als een alle leven benemende ijstijd. Gezond maken kan als de verzuring van het terrein weer teruggedraaid en in evenwicht gebracht wordt. Soms is het point-of-no-return overschreden: de waarden van een terrein waartussen leven mogelijk is, zijn onomkeerbaar verzuurd of geoxideerd.

Matthew Fox, dominicaan en eco-theoloog, die op de juist voorbijgevoerde Acht Mei-manifestatie het woord voerde, zei dat onze wereld *Aids* heeft. Hij wilde daarmee zeggen dat het immuunsysteem van de aarde, ons totale leefmilieu, inclusief de lucht die we inademen, kapot is.

Te somber geprofeteerd? Wie de slachtoffers van beschavingsziekten van onze eeuw steeds jonger ziet omkomen, herkennen zijn woorden.

De voorbereidingen voor de milieuconferentie in Rio de Janeiro laten beschaafde staten zien die blijvend balanceren op hoogspanningsdraden die leiden naar het point-of-no-return van het milieu. Een klimaatverdrag waarin kooldioxide ergens in 2000 gestabiliseerd moet zijn op het niveau van 1990 lijkt verstikkend.

Fox vertelde van Poolse kinderen die één keer per week een dag de zoutmijnen in moeten om op-adem-te-komen. Moet dat nog acht jaar doorgaan? Lafhartige bestuurders van de Europese Gemeenschap zien af van ecotax als Japan en de VS niet meedoen.

Concurrentie en industrie tellen in deze geoxideerde wereld boven levensadem.